

Høgni Djurhuus
fekk Móðurmáls-
viðurslønina
2012

UMAFTUR AFTURUM

Hann drap søguna

Stórt arbeiðsloysi var í Íslandi síðst í trýssunum. Tó ikki so stórt í prosentum sum inflasjónin var.

Sjálvur var eg arbeiðsleysur eina stutta summarløtu og ljósar nætur. Tað var frá tí at eg fekk summarfrí úr skúlanum, til eg fór til Føroya at arbeiða.

Skuldi á onkra almenna skrivstovu eftir einum stempli, minnst meg rætt eina ferð um vikuna. Hvussu nógvar pengar, eg fekk, ella, um eg fekk nakran stuðul yvirhøvur, minnst eg ikki.

Okkurt havi eg helst fingið í mínum stutta fátækraváða í 1969. Eg fekk at eta hvønn dag.

Bukkur vóru í Reykjavík tá. Men Feysbukkan var ikki innstallerað og tømd hundrað og ellivu ferðir um samdøgrið. Tá var sambandið millum fólk beinleiðis,

face to face.

Ein søga var tá um nakrar ungar menn, tiggju í tali, haldi eg teir vóru.

Teir fóru á gáttina og inn um hana hjá Morgunblaðnum, størsta dagblaði í Íslandi, at kæra sína neyð um stóra arbeiðsloysið, sum var. Vildu hava blaðið at skriva um

tey ungu, sum einki arbeiði høvdu ella fingi.

Teir hittu ein kendan mann, sum skrivaði tíðindi í Morgunblaðnum í nógv ár, og søgdu honum síni ørindi. Skriva um arbeiðsloysið, so kanska onkur raknar við og vaknar, onkur politikari kanska, bønaðu teir.

Bíða mær eitt bil, segði blaðmaðurin (eg veit navn hansara. Men søgan er ikki váttað, so eg tori ikki at brúka tað), legði í telefonina og ringdi til nøkur arbeiðspláss. Nakrar telefonsamrøður (teldupostur var heldur ikki til tá) seinni, hevði hann fingið øllum tiggju arbeiði.

Morgunblaðsmaðurin misskilti har sína støðu sum journalistur. Journalistar loysa ikki trupulleikar. Tey leita eftir teimum. Finna tey ongan trupulleika, gera tey bara ein, skapa tey ein.

Og har er Bukkan góð. Hon er eitt gott mið, ikki bara bukkamið, sum ongantið verður niðurfiskað. Gýtingin er stór og framum alt støðug. Á Bukkuni sita nógv misnøgd fólk og kroysta seg, nógvar keysir, um tey vilja spæla við í rættvísisherferðini hjá fjølmiðlunum.

Blaðmaðurin á Morgunblaðnum, hóast garvaður, kendi ikki kjarnan í sínum egna yrki. Har stóð hann við tiggju keysum, tiggju offrum fyri samfelagsins hjartaleysa náðiløysi og kýnismu. Men hann brúkti tær ikki í blaðnum. Hann hjálpti teimum í staðin fyri. Ikki við at skriva um teir, men við at finna teimum arbeiði, beina fyri

orsøkini til misnøgdina. Hann drap søguna. Kanska tí hann var í parti við teimum, sum tá ráddu í Íslandi. Hann vildi eisini hjálpa teimum, ikki bara arbeiðsleysu ungu monnunum.

Feysbukkan er ótømandi himmiríki hjá dagsins journalistum. Har eru misnøgdin, grenjið, indignasjónin, vreiðin, sinnismunurin, harmurin, álopini, alt, sum skal brúkast í uppskriftini hjá teimum, sum kóka fólkaræðinum grunningshøvd, alt, uttan dismið av salti.

Í Bukkuni eru tær góðu søgurnar. Har er fólkið, vanliga fólkið, øll við sínari lagnu. Fólk, sum samfelagið skítur á í staðin fyri í bukkuna.

Tíbetur eru froyingar ikki íslendingar. Í Íslandi hava tey tann keðiliga ósið at høgga knútar av í staðin fyri í allar ævir at royna at loysa teir sum vit gera í Føroyum.

Latið ei ta góðu søguna doyggja, drukna í lortinum í Bukkini.

Tað ger hon ikki. Vit hava fjølmiðlar, sum draga tær upp á turt, lofta teimum, bjarga teimum. Er støðan ikki ein tvístøða, so verður hon gjørd til eina tvístøðu. Tí tvístøða er dupult so góð.

Sjálvur var eg ikki arbeiðsleysur leingi. Eg fór ikki til nakran fjølmiðil. Eg fann loysnina sjálvur. Eg fór til Føroya at arbeiða til eg aftur skuldi í skúla í Íslandi. So var tann tvístøðan avgreidd.

Høgni
Djurhuus

MYND: HEINESSEN MYNDIR

fyrst og fremst